

Par miesas augšāmcelšanos

- 1 Brāļi, es jums atgādinu evaņģēliju, ko jums jau esmu pasludinājis, ko jūs esat dabūjuši un kurā jūs arī stāvat,
- 2 kas jums arī dod pestīšanu, ja jūs to paturat tādā veidā, kā es jums to pasludināju; citādi jūs būtu velti kļuvuši ticīgi.
- 3 Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem
- 4 un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem,
- 5 un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit.
- 6 Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši.
- 7 Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem.
- 8 Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaiķim dzimušam.
- 9 Jo es esmu mazākais apustuļu starpā un neesmu cienīgs, ka mani sauc par apustuli, tādēļ ka es vajāju Dieva draudzi.
- 10 Bet no Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu, un Viņa man dāvētā žēlastība nav bijusi veltīga, es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.
- 11 Lai vai es, vai viņi, tā mēs sludinām, un tā jūs esat kļuvuši ticīgi.

1. Kor. 15,1-11

Mīļā draudze!

Es gribētu iesākt ar mazu aptauju. Lūdzu, atbildiet uz jautājumu, kas tic, ka būs miesas augšāmcelšanās. Trīs varianti: kas tic – kas netic – kas nezina.

Interesanti. Mēs nupat apliecinājām savu ticību ar apustuļu ticības apliecības vārdiem, kur starp citu, ir pieminēta arī miesas augšāmcelšanās. Kas te notiek? Kāpēc mēs to apliecinām, ja neticam? Vai to kāds var izskaidrot?

Daži saka, ka nekāda miesas augšāmcelšanās nebūs. Tā ir lieta, kas tā grūti noticēt. Daudzi kristieši tā vietā runā, ka pēc nāves mūsu dvēsele vai gars atdalās no miesas, un nonāk pie Dieva. Citi atkal nevar pieņemt, ka mirušā miesa tiek kremēta, domādami, ka tad nebūs vairs iespējama miesas augšāmcelšanās. *Putra* liela, neskaidrības –cik uziet, ir vērts par to padomāt.

Šajā nodaļā mēs redzam, kā Pāvils ar visu savu autoritāti cenšas pārliecināt Korintas draudzes locekļus, ka miesas augšāmcelšanās ir neatņemama un neizvietoājama daļa no mūsu ticības Jēzum Kristum.

Ar šo 15. nodaļu sākas jauna tēma 1. Korintiešu vēstulē. Pāvils sāk runāt par Jēzus augšāmcelšanās nozīmi, ko viņš šajā nodaļā aplūko no dažādām pusēm, atbildot uz korintiešu kristiešu jautājumiem.

Viņš sāk ar to, ka atgādina, ko ir mācījis, proti – evaņģēliju. Kas ir evaņģēlijs?

Īsi un kodolīgi Pāvils saka, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem un ka Viņš ir aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies. Autoritāte, kas to apstiprina ir Raksti, tāpat – Vecā derība.

Vēl Pāvils min trešo punktu, ka Kristus ir parādījies Sīmanim Pēterim, divpadsmit Jēzus mācekļiem, pēc tam 500-tiem vienā reizē, tad Jēkabam un vēlreiz visiem apustuļiem, kā arī viņam kā pašam pēdējam.

Tāpat šeit pierādījums ir tie daudzie liecinieki, kas ir redzējuši Jēzu.

Tā ir vecākā liecība par augšāmcēlšanos Jaunajā Derībā. Kādam varbūt uzkrīt, ka viņš nepiemin sievietes, kas Lieldienas rītā kā pirmās saņēma Lieldienas vēsti. Varbūt, ka Pāvils šo stāstu nebija dzirdējis. Varbūt arī, ka viņš neuzskatīja sievietes liecību par derīgu, tā kā tas bija jūdu tiesas priekšā.

Katrā ziņā, liecinieku saraksts tāpat ir iespaidīgs. Sākot no apustuļa Pētera līdz Jēzus brāļa Jēkaba un 500 cilvēkiem uzreiz. Un pašas beigās viņš pats, kā nelaikā dzimis bērns.

Pāvils saista Kristus augšāmcēlšanos ar mūsu vispārīgo augšāmcēlšanos. Bez Kristus mums nav cerības. Kāpēc? Tāpēc, ka citādi mēs joprojām esam zem grēka varas. Tikai, kad esam saņēmuši grēku piedošanu, varam arī cerēt uz augšāmcēlšanos. Caur kristībām es tieku savienots ar to, ko Kristus ir darījis. Ja tas ir tikai sens vēsturisks notikums, tad tam nav nekāda jēga šodien.

Miesas augšāmcēlšanās pēc Pāvila nav domāta tā, ka celsies augšā līķi. Tie nebūs nekādi *zombiji*, kas nāks ārā no kapiem. Tā kā Kristus miesa bija pārveidota, garīga miesa, tā arī mūsu miesa tiks pārveidota. Tā būs jauna miesa, ko dos Dievs, mūsu Radītājs.

Man vienmēr ir traucējis, ja cilvēks uzskata par galveno to, ka viņš nonāks debesīs. Man tas liekas ļoti egoistisks priekšstats. Kā tu vari priecāties un būt pie Dieva, ja te virs zemes cilvēki turpina ciest, karot, dzīvot netaisnībā un izmisumā? Manuprāt, tas ir viens no maldu ceļiem kristietībā, ka mēs pārāk uzsveram personīgo ticību, ka es pieņemu Jēzu, ka mana dvēsele tiek pestīta, ka tas ir pats galvenais. Šis uzskats neņem nopietni, ka mēs esam sasaistīti jau šeit šajā dzīvē, mēs tikai kopā esam Kristus miesa. Dieva valstības atnākšana ir kas vairāk, kā mana personīgā svētlaipe. Te ir iekļauta visa radība, - ne tikai mūsu līdzcivēki, bet arī dzīvnieki un daba. Mums ir jāsaprot, ka Jēzus augšāmcēlšanās atbrīvo mūs no nāves varas jau šodien, kamēr esam dzīvi. Aiz šķietami ticīga cilvēka fasādes var slēpties liela neticība: mēs ticam, ka nokļūsim debesīs, bet šajā dzīvē mēs nolaižam rokas. Kad jāstrādā, kad jāiedrošina, kad jāuzņemas atbildība sabiedrībā un politikā, kur tad paliek mūsu ticība?

Jēzus mācekļi arī bez Jēzus varēja ticēt, ka pēc nāves dvēsele nokļūs debesīs. To, ka notiks vispārēja augšāmcēlšanās, mācīja arī farizeji. Jēzus augšāmcēlšanās nozīmi mums atklājas tikai tad, ja skatām to kopsakarībā ar to, kas notika pirms tam.

Šeit bija Cilvēks, kas iestājās par Savu pārliecību līdz galam. Kas Sevi netaupīja, bet atdeva Sevi pilnībā, lai apliecinātu Dieva mīlestību visiem cilvēkiem. Kas upurēja Sevi, lai glābtu mūs no elku un bezdievības varas, no bezcerības un naida. Ja Jēzus krusts būtu bijis Dieva pēdējais vārds, tad tas viss būtu bijis vienkārši traģisks stāsts. Tā nu iet ar tiem pasaules glābējiem. Lielas ambīcijas, bet skarbā dzīves īstenība visu noliek savās vietās.

Nu ko, kļūsim reāli, bezkaislīgi, domāsim par sevi, baudīsim un priecāsimies, cik vien varam. Tā ir dzīves programma, kas nerēķinās ar augšāmcelšanos, un laikam taču ne tikai dažiem Korintas kristiešiem aktuāla, bet arī mūsu 21. gadsimta pasaulē.

Tomēr Lieldienas notikumi met pavisam citu gaismu uz Jēzus rīcību. Tas ir Dieva apstiprinājums, ka nāve nespēja sagraut Jēzus liecību. Ka ir vērts cīnīties līdz galam, ka piedošana un žēlastība atver jaunas durvis citādi bezcerīgā dzīvē. Jēzus augšāmcelšanās grib iekustināt arī mūs šodien, sekot Viņam, aicina būt par Viņa mācekļiem, par krusta nesējiem, kas atsaucas savu līdzcilvēku smagumam grūtībās un palīdz to nest. Sekojot Jēzum, arī mūsu ticība iemiesojas dzīvē, tā izpaužas mūsu ikdienā, praktiskā darbībā, redzamā un taustāmā veidā.

Tā ir liela nelaime, ja pilnīgi atsakāmies rūpēties par to, kas notiek kristieša miesīgajā dzīvē. Ja mums nav nekādas daļas par to, kas notiek darbā, fabrikās, uz ielas. It kā uz visu to neattiektos Dieva valstība. Bet mēs, kristieši *esam kaut kur citur – garīgā sfērā.*

Ko nozīmē dzīvot bez miesas? Tā ir dzīve pa gaisiem.

Tā ir dzīve kaut kur nākotnē vai pagātnē, tikai ne šodien šeit šajā vietā. Cik daudz cilvēki ir atvadījušies no realitātes. Tikai skatās televīziju, neies uz vēlēšanām. Viss vienalga, tāpat jau neko nevar mainīt. Vai tas ir Jēzus gars, kas šeit runā. Taču nē!

Pārveidot šo pasauli par labāku vietu, kur ir vairāk mīlestības, taisnīguma, līdzjūtības – tas ir, uz ko Jēzus mūs aicina, kad Viņš saka, lai pāri visām lietām meklējam Dieva valstību.

Dieva gars mūs jau šodien var mainīt, Kristus ir dzīvs, lai mūs atbalstītu šajā pārmaiņu procesā, ka paši tiekam apskaidroti ar mīlestību un gaišumu, un lai mēs šo pasauli padarītu gaišāku. Tā nav nejaušība, ka joprojām nav notikusi Kristus otrreizējā atnākšana. Mums, kristiešiem beidzot ir jāklūst par šīs zemes sāli, nevis jāatvadās un jāatsakās no šīs ļaunās pasaules.

Pāvils cer uz kopīgu augšāmcelšanos, kas atjauno mūsu kopību, dod jēgu mūsu dzīvei šeit, tam, ka cīnāmies, strādājām un lūdzam. Un protams, tā ir arī cerība nāves priekšā, kas Pāvila skatījumā nav dabīgs notikums, bet grēka izraisītas sekas. Arī Pāvils cer, ka Kristus drīzumā atnāks, bet tas viņam neliedz ar visu savu spēku apliecināt, ka Kristus jau šodien spēj izmainīt mūsu dzīves. Āmen!

Mācītājs Mārtiņš Urdze